

А вий ще ми додете тази вечер на гости. Къде ще ходите вече, мръкна се. Ей-го селото де е, задъ баиря. Близо е.

*

Следъ малко, на една шейна, която случайно мина изъ пжтя, натовариха вълка и тръгнаха къмъ селото. Селянинътъ сжщо се качи на шейната, като държеше коня си за повода. Ловцитѣ ездѣха малко по-назадъ.

— Голѣмъ вълкъ ей, — говорѣше Мавроди; — Марине, ти казваше, че като си миналъ край него, не станалъ. Какво ще стане, то голѣмо нѣщо...

Маринъ, начумеренъ, сърдитъ, мълчеше.

— Ний гонихме вълка, а другъ го хвана, — каза Василь.

— Какво ще се чудимъ, че човѣка хвана вълка? — каза Мавроди. — Азъ ги познавамъ тѣхъ, Коджа-Михалевитѣ, родътъ имъ е такъвъ. Познавамъ дѣдо му на тоя момъкъ, дѣдо Филчо. Той много не му придиряше, пиеше вода направо отъ улука. Останало малко вода отъ добитъка, — наведе се и се напие. А доде иде на нивата, изядаше половинъ самунъ — ужъ си поотчупва все по малко. Та тоя дѣдо Филчо и той бѣше хваналъ единъ вълкъ, ама не тѣй, а както го гонѣлъ съ коня, навежда се, хваща го за ейтукъ, отзадъ за шията, и го издига; вълкътъ